

En l'aurora corren llebres ufanas,
velocitats de llum que mengen herba.

En els flashos de les notícies buides
les crineres han ocupat el parquet dels despatxos
i vidres de plastilina oculten la pluja
a l'hora que floreixen silencis en els parcs artificials.

No tenim escrúpols massa mal vists;
som classe sense casta que galopa
amb ulleres de sol de plàstic per als mosquits.

Els Iphones es venen als top manta dels activistes,
I els estadis s'omplin de poesia militant.

La gespa s'ofega amb la tinta virtual
de la set que desbudella les idees.

Els discursos van a pescar al riu sec,
els paratges s'adquireixen als supermercats.

Hem vist hipocondríacs, servidors de si mateixos,
representants del poble que no s'afaiten,
sindicalistes amb quinze pagues i un rolex,

fantasmes de la utopía que ha sepultat l'aurora;
politics sans i estalvis amb més d'un euro per recepta,
paraules que palatalitzen a fosques, en mal moment,
presoners deserts de béns i desnonats,
l'egua que estime amb la llibertat assassinada.
(I jo, un cavall convalescent de dimonis).